U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Hynka Baňoucha v právní věci žalobců: **a) F. P. – L.**, **b) M. P. – L.**, **c) J. P. –L.**, všichni zast. JUDr. Bc. Patrikem Matyáškem, Ph.D., advokátem, se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti všech žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2013, č. j. 22 A 167/2011 - 79,

t a k t o :

Věc **s e p o s t u p u j e** rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Přerova usnesením ze dne 17. 1. 2011, č. j. MMPr/107729/2010/07, ev. č. MMPr/008834/2011/St, rozhodl o žádosti žalobců o finanční náhradu podle § 5 a § 12 dekretu presidenta republiky č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa (dále jen „dekret č. 12/1945 Sb.“) tak, že podle § 43 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), věc odložil.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 4. 2011, č. j. KUOK 43413/2011, sp. zn. KÚOK/22492/2011/OSL-P/7430, podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výrokovou část usnesení o odložení věci správního orgánu prvního stupně tak, že za slova *„podle ust. § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu“* doplnil text *„z důvodu, že bylo učiněno podání, k jehož vyřízení není věcně příslušný žádný správní orgán,“*. Podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu pak žalovaný usnesení o odložení věci správního orgánu prvního stupně ve zbytku potvrdil.

[3] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný mimo jiné uvedl, že § 5 odst. 3 dekretu č. 12/1945 Sb. nezakládá ve věci pravomoc a tedy ani věcnou příslušnost žádného orgánu, pouze zmocňuje vládní nařízení k vyřešení otázky dluhů a nároků, váznoucích na konfiskovaných majetcích, aniž jakkoli naznačuje, jakým způsobem má být tato otázka vyřešena. Také § 12 dekretu č. 12/1945 Sb. tuto otázku neřeší a zjevně v souladu se zněním § 5 odst. 3 téhož dekretu ponechává její vyřešení na vládním nařízení. Ani § 12 dekretu č. 12/1945 Sb. tak nezakládá ve věci pravomoc a tedy ani působnost žádného orgánu.

[4] Nedošlo-li k založení pravomoci a tím ani věcné příslušnosti Národního pozemkového fondu, bylo podle žalovaného nadbytečné dále zkoumat, zda jeho věcná příslušnost později přešla na další subjekty, správním orgánem prvního stupně konče. Dekret č. 12/1945 Sb. ani

status Národního pozemkového fondu věcnou příslušnost žádného správního orgánu pro vyřešení otázky dluhů a nároků váznoucích na konfiskovaných majetcích nestanovil, ba co víc, dekret tuto otázku ponechal na vládním nařízení, z čehož samotného již vyplývá, že dokud nebude vydáno vládní nařízení stanovící způsob vyřešení předmětných dluhů a nároků, nemůže k jejich vyřešení věcně příslušný správní orgán ani existovat. Proto bylo namístě věc odložit podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu.

[5] Zákonodárce podle žalovaného v této věci svěřil řešení předmětné otázky, tedy i založení pravomoci a s ní související věcné příslušnosti orgánu normativnímu právnímu aktu. Do té doby nebyla k vyřešení předmětného nároku dána pravomoc žádného orgánu a tato situace trvá dodnes a nelze ji překlenout, neboť v opačném případě by tak učinily správní orgány a potažmo i soudy již v poválečné době.

[6] Dále žalovaný odkázal na odbornou literaturu, v níž se uvádí: *„I pojmově však jest rozdíl mezi závazky vzniklými před konfiskací a po konfiskaci. Prvé, jak řečeno, zůstávají lpět na původním dlužníkovi a stát je konfiskací nepřebírá, nenastává tu tedy sukcese do závazků konfiskovaných majetkových podstat, nýbrž teprve zákon stanoví, zda a jak se budou in concreto hradit. ... Československý stát se konfiskací dlužníkem nestává, nýbrž stane se jím teprve, až vyjde t. zv. vyvazovací norma podle § 5 odst. 1, č. 3 dekr. č. 108/1945 Sb., resp. podle § 5, odst. 3 dekr. č. 12/1945 Sb. A stane se jím pouze v tom rozsahu, v jakém bude touto normou stanoveno. Nejde tu tedy o žádnou sukcesi, o žádnou obdobu § 1409 obč. zák., ani o převzetí dluhu, nýbrž stát se stane dlužníkem ex lege, tedy specifickou, nikoliv občanskoprávní cestou. Vyvazovací norma též stanoví způsob, jakým tyto pohledávky budou moci býti proti státu uplatněny."* (Knapp, V.: Osidlovací právo hmotné, 1. vydání, Praha, Orbis 1949, str. 175 a 176).

[7] Zbývající odvolací námitky, jimiž žadatelé prokazovali věcnou příslušnost Národního pozemkového fondu, jsou proto i z těchto důvodů podle žalovaného bezpředmětné. Stát ani jeho subjekt se totiž nestal povinným z těchto závazků, neboť nevydané vládní nařízení ho jako povinného neustanovilo a jiný titul přechodu práv a povinností z těchto závazků na něho neexistuje. Z tohoto důvodu nemá žádný správní orgán pravomoc uplatněné nároky z těchto závazků projednat a rozhodnout o nich.

[8] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 27. 9. 2012, č. j. 22 A 167/2011 - 41, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud mimo jiné uvedl, že žalovaný ve svém rozhodnutí pominul možnost aplikace § 133 odst. 1 správního řádu, ačkoliv to bylo zapotřebí s ohledem na historická specifika vzniku dekretu č. 12/1945 Sb., jeho legislativní nedokonalost a celkovou výjimečnost uplatněného nároku žalobců. Žalovaný tedy měl otázku pravomoci správních orgánů posoudit co nejkomplexněji včetně možností vyplývajících z § 133 odst. 1 správního řádu. Úvaha žalovaného, jejímž stěžejním bodem bylo pouze znění § 5 odst. 3 dekretu č. 12/1945 Sb., je přitom nepřiměřeně zúžená a nepostihuje tento dekret jako celek. Pro správné posouzení věci je s ohledem na tato specifika nezbytné posuzovat z hlediska možné aplikace § 133 odst. 1 správního řádu dekret č. 12/1945 Sb. v komplexním pojetí všech jeho ustanovení, neboť celý tento právní předpis je pojat, jak je patrno již z preambule uvozující ustanovení jeho konkrétních paragrafů a vymezující jeho účel, jakožto vrchnostenský akt státní moci, který dále předpokládá vrchnostenské zásahy v podstatě ve všech směrech právní úpravy, kterou obsahuje. Podle krajského soudu se žalovaný otázkou pravomoci správních orgánů z hlediska možnosti postupu dle § 133 odst. 1 správního řádu v napadeném rozhodnutí výslovně nezabýval, přičemž k jeho argumentům uvedeným ve vyjádření k žalobě není možné přihlížet, neboť ty nejsou obsahem odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu. Z těchto důvodů krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle

§ 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) a podle § 78 odst. 4 téhož zákona mu věc vrátil k dalšímu řízení.

[10] Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 80/2012 - 25, uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] V tomto zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že ustanovení § 133 odst. 1 správního řádu toliko navazuje na § 10 téhož zákona, podle něhož *„[s]právní orgány jsou věcně příslušné jednat a rozhodovat ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona“*. Z toho vyplývá, že znění § 133 odst. 1 správního řádu upravuje situace, kdy zvláštní zákon nebo výjimečně samotný správní řád svěřuje určitý okruh vymezených úkolů správním orgánům v oblasti státní správy a zakládá tak jejich věcnou příslušnost (působnost), avšak věcnou příslušnost konkrétního správního orgánu k provedení určitého správního řízení není možné určit. Půjde tedy obecně o případy, kdy sice zákon stanoví, že o určité věci má být rozhodnuto ve správním řízení, avšak neurčuje, který správní orgán má takové správní řízení provést a vydat ve věci rozhodnutí (srov. J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 1006). V posuzovaném případě však podle právního názoru žalovaného § 5 odst. 3 ani § 12 dekretu č. 12/1945 Sb. nezakládá působnost správních orgánů k provedení řízení o žádosti žalobců o finanční náhradu za dluhy a nároky, které jim údajně váznou na konfiskovaných majetcích, ani správním orgánům nesvěřuje právní prostředek (pravomoc) spočívající ve vydání rozhodnutí o této věci. Jestliže tedy žalovaný dospěl k závěru, že v dané věci není dána působnost ani pravomoc žádného správního orgánu, postupoval správně, když ji bez dalšího postupem podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu odložil, aniž se zabýval zněním § 133 odst. 1 téhož zákona. Podle tohoto ustanovení by totiž mohl žalovaný v dané věci stanovit věcnou příslušnost konkrétního správního orgánu v oblasti státní správy jen v případě závěru, že § 5 odst. 3 či § 12 dekretu č. 12/1945 Sb. založil působnost k provedení správního řízení o uvedené žádosti žalobců a pravomoc k vydání rozhodnutí o ní. Proto různá specifika dekretu č. 12/1945 Sb. lze pro účely posuzované věci zohlednit jen z hlediska možného užití těchto jeho ustanovení, a nikoliv z hlediska užití § 133 odst. 1 správního řádu, jak se nesprávně uvádí v rozsudku krajského soudu. Kvůli tomu, že se žalovaný výslovně nezabýval možností aplikace § 133 odst. 1 správního řádu, tedy nebylo možné rozhodnutí o odvolání považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[12] V dalším řízení Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 29. 8. 2013, č. j. 22 A 167/2011 - 79, žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2011, č. j. KUOK 43413/2011, sp. zn. KÚOK/22492/2011/OSL-P/7430, zamítl.

[13] V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud uvedl, že charakter samotného žalobci tvrzeného fideikomisárního práva považuje za zcela irelevantní, neboť předmětem posouzení v dané věci není, zda se jedná o právo věcné nebo o právo obligační, ale primárně, zda je dána pravomoc správního orgánu, a pokud ano, tak kterého, rozhodnout o nároku žalobců.

[14] Dále krajský soud souhlasil s tvrzením žalobců o existenci stavu legislativní nouze při vydání dekretu č. 12/1945 Sb. i s tím, že tento předpis má právní sílu zákona, a proto práva a povinnosti jím založené mohou být nevydaným nařízením vlády jen technicky konkretizovány. Nicméně bez existence oné technické normy je obtížné právo uplatněné žalobci realizovat, neboť naráží na otázku, zda existuje správní orgán nadaný kompetencí zabývat se uplatněným nárokem.

[15] K tvrzením žalobců, že žalovaný nadřídil princip enumerativnosti veřejnoprávních pretencí principu právní jistoty a principu ochrany vlastnictví bez podřízení těchto tří principů testu proporcionality a že tímto postupem upřednostnil zájem státu nad zájmem individuálních práv,

krajský soud učinil závěr, podle něhož posuzování návrhu žalobců prostřednictvím testu proporcionality v jimi nastíněném rozsahu nebylo namístě. Správní orgány obou stupňů rozhodovaly správně, když se řídily mezemi svého působení vymezenými v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních svobod, z nichž následně vychází také § 10 správního řádu, který stanoví, že správní orgány jsou příslušné jednat a rozhodovat ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona. Shora citovanými ustanoveními ústavních předpisů jsou jednoznačně a nepřekročitelně určeny hranice pravomoci orgánů fungujících v rámci státní správy. Uvedená ustanovení jsou jedním z faktorů určujících ústavní princip dělby moci v demokratickém státě, jejíž pevně stanovená hranice nemůže být uměle překračována testem proporcionality, byť ve vztahu k jiným ústavním principům. Také z hlediska správního řádu jako základního procesního předpisu pro fungování státní správy je prioritní otázkou vlastní pravomoc ve věci rozhodovat. Tato otázka přitom musí být posuzována objektivně s respektováním hranic vymezených výše uvedenými ustanoveními ústavních předpisů a nemůže být ovlivněna vágní úvahou spočívající v porovnávání s jinými ústavními principy, neboť takový postup by ve svém důsledku nemohl zajišťovat rovnost právních subjektů před zákonem.

[16] K žalobci uvedenému pominutí možnosti aplikace § 133 odst. 1 správního řádu v žalobou napadeném rozhodnutí krajský soud poukázal na shora uvedený zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu, jenž pro tuto skutečnost neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným.

[17] Krajský soud také uvedl, že v žalobcích vymezené části rozhodnutí o odvolání neshledává nic jiného, než vyhodnocení zcela přesně odrážející reálný stav věci. Nálezy pléna Ústavního soudu citované žalobci nejsou pro danou věc příléhavé. Pouze z nálezu ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 20/05 by bylo možno dovodit určitou podobnost ve směru řešení věci iniciací zákonodárného procesu.

[18] Zbývající žalobní body jsou podle krajského soudu vedeny v rovině právní teorie a jejich výchozím bodem je absence výslovného zmocnění v § 5 odst. 3 dekretu č. 12/1945 Sb. Tuto absenci označuje žalovaný za mezeru v právu de lege ferenda, zatímco žalobci tvrdí, že se jedná o tzv. pravou mezeru v zákoně, z čehož dovozují, že je možné použít analogie a dospět tak k jimi prosazovanému závěru, podle něhož příslušným orgánem k posouzení jejich nároku byl Národní pozemkový fond, po jehož zrušení došlo k přechodu příslušnosti na Magistrát města Přerov, u něhož byl příslušný nárok uplatněn. Jakékoliv úvahy o charakteru absence výslovného zmocnění správního orgánu v § 5 odst. 3 dekretu č. 12/1945 Sb. jsou však v posuzované věci zcela irelevantní. Za zásadní je nutné považovat čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, podle kterého státní moc lze naplňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon, když obdobnou právní úpravu lze nalézt rovněž v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tyto ústavní zásady pak mají své nepopiratelné vyjádření v § 10 správního řádu, podle kterého jsou správní orgány příslušné jednat a rozhodovat ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona. Z citovaných ústavních a zákonných ustanovení, jakož i z obsáhlé a konstantní judikatury správních soudů vyplývá jednoznačně nutnost výslovného zákonného zmocnění správního orgánu, který má rozhodovat o subjektivních právech adresátů veřejné moci. Pokud neexistuje právní norma, která by založila pravomoc a působnost správního orgánu rozhodovat o konkrétním právu či povinnosti, nemůže správní orgán *per analogiam iuris* o takových právech a povinnostech meritorně rozhodovat.

II. Dosavadní průběh řízení o kasačních stížnostech proti napadenému rozsudku

[19] Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2013, č. j. 22 A 167/2011 - 79, byl zástupci stěžovatelů doručen do datové schránky dne 24. 10. 2013. Proti němu podali žalobci (dále též „stěžovatelé“) v zákonné dvoutýdenní lhůtě kasační stížnost. Při podání kasační stížnosti ani ve lhůtě stanovené ve výzvě Nejvyššího správního soudu však nezaplatili soudní poplatek. Proto Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 19. 11. 2013, č. j. 4 As 146/2013 - 17, které nabylo právní moci téhož dne, podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s., řízení o této kasační stížnosti zastavil.

[20] Následně Nejvyšší správní soud dne 21. 11. 2013 obdržel v elektronické formě podepsané elektronicky opětovnou kasační stížnost směřující proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2013, č. j. 22 A 167/2011 - 79. Tu stěžovatelé podali blanketně s tím, že v ní toliko zmiňují důvody svědčící pro její včasné podání a kasační námitky uvedou dodatečně.

[21] V kasační stížnosti stěžovatelé uvedli, že v rozsudku krajského soudu je obsaženo nesprávné poučení, podle něhož účastníci nemají právo kasační stížnosti vyjma námitky, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ve skutečnosti však mají právo podat kasační stížnost také z jiných důvodů, neboť v dané věci doposud kasační stížnost nepodávali, takže kdyby tak nemohli učinit, byli by nepřípustně zkráceni na právu projednat své stížnostní námitky před Nejvyšším správním soudem. Ten je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které v téže věci dosud nebyly vyřešeny (§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.). Vázanost právním názorem Nejvyššího správního soudu, která krátí účastníky na právu podat novou kasační stížnost, má za cíl zabránit tomu, aby Nejvyšší správní soud řešil stejnou věc dvakrát a dvakrát se v ní vyslovoval závazným právním názorem. V předmětné věci však tomu bránit netřeba, neboť půjde o stížnostní body, které Nejvyšší správní soud dosud věcně neposuzoval.

[22] Dále stěžovatelé uvedli, že za procesní situace, kdy se jim dostalo od soudu nesprávného poučení o opravných prostředcích a kdy soudní řád správní opomenul takovou situaci upravit, lze za účelem vyplňování mezery v zákoně ve prospěch ochrany práv účastníků řízení analogicky použít ustanovení jiného procesního předpisu, jenž v obdobné situaci výslovně upravuje speciální lhůtu k podání opravného prostředku. V českém právním řádu existují tři právní normy, které situaci absentujícího či nesprávného poučení o opravných prostředcích rovněž výslovně upravují se zakotvením speciální lhůty.

[23] Podle § 204 odst. 2 občanského soudního řádu je odvolání podáno včas také tehdy, jestliže bylo podáno po uplynutí patnáctidenní lhůty proto, že se odvolatel řídil nesprávným poučením soudu o odvolání. Neobsahuje-li rozhodnutí poučení o odvolání, o lhůtě k odvolání nebo o soudu, u něhož se podává, nebo obsahuje-li nesprávné poučení o tom, že odvolání není přípustné, lze podat odvolání do 3 měsíců od doručení. Podle § 240 odst. 3 občanského soudního řádu je lhůta zachována také tehdy, jestliže dovolání bylo podáno po uplynutí dvouměsíční lhůty proto, že se dovolatel řídil nesprávným poučením soudu o dovolání. Neobsahuje-li rozhodnutí poučení o dovolání, o lhůtě k dovolání nebo o soudu, u něhož se podává, nebo obsahuje-li nesprávné poučení o tom, že dovolání není přípustné, lze podat dovolání do 3 měsíců od doručení. Podle § 83 odst. 2 správního řádu v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

[24] Vzhledem k charakteru kasační stížnosti jako mimořádného opravného prostředku proti pravomocnému rozhodnutí soudu se podle stěžovatelů jako nejvhodnější jeví analogická aplikace ustanovení § 240 odst. 2 občanského soudního řádu, které upravuje speciální lhůtu svým

charakterem obdobného mimořádného prostředku v občanském soudním řízení, tedy dovolání. Nelze však ani odhlédnout od ostatních procesních předpisů, které procesní situaci absentujícího či nesprávného poučení o opravných prostředcích rovněž výslovně upravují a všechny pro tyto případy stanovují speciální lhůtu tří měsíců, resp. 90 dnů od doručení či oznámení rozhodnutí, z čehož je zřetelně patrna vůle zákonodárce poskytnout nesprávně poučeným účastníkům soudních i správních řízení speciální lhůtu v délce přibližně tří měsíců.

[25] Stěžovatelé tedy nevidí rozumný důvod, proč by za obdobné procesní situace neměli mít možnost využití stejného dobrodiní zákona, tedy při nesprávném poučení podat kasační stížnost ve lhůtě tří měsíců od doručení napadeného rozhodnutí.

[26] K výzvě soudu zaslali stěžovatelé doplnění kasační stížnosti, v němž polemizovali s jednotlivými závěry vyslovenými v napadeném rozsudku krajského soudu.

[27] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její odmítnutí, případně zamítnutí.

[28] Ve vztahu k návrhu na odmítnutí kasační stížnosti žalovaný označil tvrzení stěžovatelů o nesprávném poučení napadeného rozsudku za mylné. Krajský soud v něm totiž výslovně citoval ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) a § 106 odst. 2 s. ř. s. a nikterak tedy nepochybil. Interpretace poučení napadeného rozsudku vedoucí k závěru o jeho nesprávnosti je proto vykonstruovanou spekulací mající za cíl dovodit pochybení krajského soudu.

[29] Za nesprávnou považuje žalovaný i následnou argumentaci stěžovatelů, podle níž údajně nesprávné poučení mělo za následek stanovení delší, než v § 106 odst. 2 s. ř. s. upravené, lhůty pro podání kasační stížnosti. Stěžovateli tvrzené nesprávné poučení soudu totiž mělo směřovat do rozsahu přípustnosti kasační stížnosti, nikoliv do délky lhůty pro její podání. Stěžovatelé však zároveň ani netvrdili, že byli nesprávně poučeni o celkové nepřípustnosti podání kasační stížnosti. Jimi tvrzená nesprávnost poučení tak není subsumovatelná pod žádný z důvodů pro určení delší lhůty pro podání opravného prostředku uvedené v jiných procesních předpisech. Naopak z jejich znění zcela určitě vyplývá specifický úmysl zákonodárce poskytnout účastníkům na úkor právní jistoty dobrodiní ve formě zvláštní lhůty pro podání opravného prostředku, a to striktně jen v těch případech, kdy poučující subjekt pochybil, když neuvedl poučení o opravném prostředku, o lhůtě k jeho podání nebo o orgánu, u něhož se podává, nebo obsahuje-li nesprávné poučení o tom, že opravný prostředek není přípustný.

[30] Dále žalovaný uvedl, že následek, jemuž má zabránit procesními předpisy předpokládané určení delší lhůty pro podání opravného prostředku, v projednávané věci nenastal. Stěžovatelé totiž podali svoji první kasační stížnost proti rozsudku včas, tedy ve lhůtě dvou týdnů po jeho doručení, avšak řízení o ní bylo zastaveno z důvodu nezaplacení soudního poplatku. V nové kasační stížnosti obsažené tvrzení, že v dané věci dosud tento opravný prostředek nepodávali, lze proto označit přinejmenším za nepřesné. Nelze ani opominout, že stěžovatelé jsou v celém soudním řízení zastoupeni advokátem. Tvrzení stěžovatelů o nesprávném poučení krajského soudu a o jeho následku spočívajícím v určení delší lhůty pro podání kasační stížnosti je proto možné označit za nepodložené a účelové. Jeho uplatnění ve skutečnosti směřuje k nápravě nezaplacení soudního poplatku a z toho vyplývající nezvratné procesní situace.

III. Rozbor poučení obsaženého v napadeném rozsudku

[31] Poučení obsažené v písemném vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2013, č. j. 22 A 167/2011 - 79, zní takto: *„Proti tomuto rozhodnutí* ***nejsou*** *přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu - v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.“.*

[32] Toto poučení je tedy jednoznačně formulováno tak, že proti novému rozsudku je kasační stížnost nepřípustná, pokud v ní není namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Pouze v tomto jediném případě bylo možné podle poučení podat kasační stížnost ve dvoutýdenní lhůtě po doručení napadeného rozsudku.

[33] Při formulaci uvedeného poučení vycházel krajský soud ze znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož *„[k]asační stížnost je dále nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.“.*

[34] V nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, který je možné vyhledat na http://nalus.usoud.cz, Ústavní soud uvedl, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Vztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav, by ve svých důsledcích mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť by mohl tento soud v každé projednávané věci vždy prvním kasačním rozhodnutím vytknout jakoukoli (třebas i malichernou) procesní vadu a poté v druhém kasačním řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum naříkaného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva.

[35] Z tohoto nálezu vychází i judikatura Nejvyššího správního soudu představovaná kupříkladu usnesením ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119, či rozsudkem ze dne 4. 1. 2011, č. j. 8 Afs 27/2010 - 94. V posledním z těchto rozhodnutí Nejvyšší správní soud dovodil, že jestliže krajský soud v novém rozsudku, poté, co jeho předchozí rozsudek byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen, opětovně zrušil napadené rozhodnutí, nyní ovšem z důvodu, jímž se v předchozím rozsudku nezabýval, je další kasační stížnost žalovaného přípustná, a to navzdory důvodu nepřípustnosti upravenému v § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.; nepřipustit ji by znamenalo odepřít žalovanému přístup k soudu.

[36] V rozsudku ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 80/2012 - 25, kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí krajského soudu, se Nejvyšší správní soud zabýval toliko možností aplikace § 133 odst. 1 správního řádu a dovodil, že podle tohoto ustanovení by mohl žalovaný stanovit věcnou příslušnost konkrétního správního orgánu v oblasti státní správy jen v případě závěru, že § 5 odst. 3 či § 12 dekretu č. 12/1945 Sb. založil působnost k provedení správního řízení o žádosti žalobců a pravomoc k vydání rozhodnutí o ní. Jestliže však žalovaný takový závěr neučinil, nelze ustanovení § 133 odst. 1 správního řádu použít a žalobou napadenému rozhodnutí vytýkat, že jej pominul.

[37] Tímto závazným právním názorem se krajský soud v dalším řízení zcela řídil a v novém rozhodnutí se z různých aspektů zabýval základní otázkou pravomoci a působnosti správního orgánu k rozhodnutí o žádosti žalobců. S ohledem na nevydání vládního nařízení, které by na základě zmocnění obsaženého v § 5 odst. 3 dekretu č. 12/1945 Sb. řešilo problematiku dluhů a nároků váznoucí na konfiskovaných majetcích, dospěl krajský soud k závěru o neexistenci

kompetence k rozhodování o takovém nároku. Podle krajského soudu se přitom nejedná o pravou mezeru v zákoně, kterou by bylo možné uzavřít a dovodit, že příslušným orgánem k posouzení žádosti žalobců byl Národní pozemkový fond, po jehož zrušení došlo k přechodu této působnosti postupně až na Magistrát města Přerov.

[38] K těmto otázkám však Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 80/2012 - 25, žádný závazný právní názor nevyslovil. To ostatně ani nemohl učinit, neboť v něm se zabýval kasační stížností žalovaného, který polemizoval se závěrem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí kvůli pominutí § 133 odst. 1 správního řádu. Kasační stížnost proti novému rozhodnutí krajského soudu však podávají žalobci úplně z jiných důvodů, jimiž se Nejvyšší správní soud doposud nezabýval a ani zabývat nemohl. Za této situace by tedy nepřípustnost kasační stížnosti žalobců měla za následek odepření jejich práva na přístup k Nejvyššímu správnímu soudu.

[39] Kasační stížnost žalobců proti novému rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2013, č. j. 22 A 167/2011 - 79, je tak přípustná a poučení v něm obsažené je evidentně nesprávné.

IV. Dosavadní judikatura k posuzované právní otázce

[40] Důsledky chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení o opravném prostředku proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví se zabývalo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 1 As 25/2005 - 73, v němž se uvádějí následující skutečnosti:

[41] *„Soudní řád správní v § 54 odst. 2 stanoví, že písemné vyhotovení rozsudku musí, mimo další zákonem stanovené náležitosti, obsahovat i poučení o opravném prostředku. Obdobnou náležitost musí podle § 55 odst. 5 s. ř. s. obsahovat i písemné vyhotovení usnesení. Na rozdíl od občanského soudního řádu (§ 204 odst. 2, § 240 odst. 3) však neobsahuje úpravu, která by pro případ, kdy soud této povinnosti nedostojí a účastníka o opravných prostředcích nepoučí nebo jej poučí nesprávně o lhůtě a soudu, u něhož lze opravný prostředek podat, prodlužovala obecnou lhůtu, v níž takto vadně poučený účastník může opravný prostředek podat.*

[42] *Bylo by ovšem chybné z absence takové právní úpravy dovozovat, že ve správním soudnictví vadné poučení soudem o opravných prostředcích, v jehož důsledku stěžovatel podá kasační stížnost po zákonem stanovené lhůtě, nemá vliv na délku lhůty k podání kasační stížnosti a že lze bez dalšího takovou kasační stížnost odmítnout pro opožděnost. Takový výklad by byl nepochybně ústavně nekonformním. ...*

[43] *Na druhé straně ovšem zcela bezbřehé a trvalé „otevření" lhůty k podání kasační stížnosti v případě chybějícího nebo vadného poučení by bylo narušením principu právní jistoty. Soud ve správním soudnictví přezkoumává pravomocná rozhodnutí správních orgánů, jimiž se rozhoduje o právech a povinnostech nejen žalobce, ale často i jiných osob a právní mocí rozhodnutí krajského soudu (prolomitelnou jen kasační stížností) je tak rozhodnuto o tom, zda správní orgán rozhodl po právu či nikoliv. Proto neexistenci zákonného ustanovení, v němž by soudní řád správní stanovil speciální lhůtu pro podání kasační stížnosti, nelze vyložit ani tak, že zakládá právo na podání kasační stížnosti zcela bez časového omezení, ale je třeba na ni pohlížet jako na procesní situaci, kterou soudní řád správní opomenul upravit.*

[44] *Stěžovatel se však mýlí, má-li za to, že z § 64 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. vyplývá, že v takovém případě je na místě aplikovat na řízení o kasační stížnosti ustanovení o opravných prostředcích občanského soudního řádu. Citované ustanovení § 64, jež je součástí části třetí hlavy první s. ř. s., zakládá pro řízení ve správním soudnictví (včetně řízení o opravných prostředcích) přiměřenou aplikovatelnost pouze ustanovení části prvé a třetí občanského soudního řádu (část první – obecná ustanovení, část třetí – řízení v prvním stupni), nikoliv však části čtvrté, v níž jsou opravné prostředky, včetně lhůt k jejich podání, upraveny.*

[45] *Za takové situace by bylo možno absenci procesní úpravy správního soudnictví kompenzovat jen použitím analogie. I když teorie správního práva zastává v souvislosti s možností užití analogie ve veřejném právu (kam nepochybně soudní procesní předpis je třeba zařadit) nejednoznačná stanoviska a značně rezervovaný postoj, nicméně lze z ní dovodit závěr, že připouští-li vůbec použití analogie v právu procesním, je tomu tak pouze za účelem vyplňování mezer procesní úpravy a dále pouze ve prospěch ochrany práv účastníků řízení.*

[46] *Takové omezující podmínky absence speciální lhůty k podání opravného prostředku při chybějícím nebo nesprávném poučení o opravném prostředku splňuje, neboť neexistence výslovné úpravy vytváří mezeru v právním řádu, kterou nelze překlenout ústavně konformním výkladem souvisejících ustanovení a je nepochybně ve prospěch ochrany práv účastníků užít v takovém případě ustanovení jiného procesního předpisu, který v obdobné procesní situaci lhůtu k podání opravného prostředku prodlužuje. Vzhledem k charakteru kasační stížnosti jako mimořádného opravného prostředku proti pravomocnému rozhodnutí soudu, jehož užití je plně v dispozici účastníka řízení, je omezeno na zákonem stanovený okruh důvodů, pro něž lze kasační stížnost podat, a je u něho vyloučena možnost prominout zmeškání lhůty k jeho podání, se nabízí aplikace ustanovení § 240 odst. 2 o. s. ř., který upravuje takovou lhůtu v případě svým charakterem obdobného mimořádného opravného prostředku v občanském soudním řízení – dovolání. Analogické užití § 204 odst. 2 o. s. ř., upravujícího speciální lhůtu při absenci či vadném poučení o odvolání, by bylo nepřípadným, neboť odvolání je svým charakterem institutem zcela odlišným od kasační stížnosti a pro analogické užití jiného procesního předpisu je vždy třeba volit úpravu, která je předmětné procesní situaci nejbližší.*

[47] *Podle § 240 odst. 3 o. s. ř. je lhůta zachována také tehdy, jestliže dovolání bylo podáno po uplynutí dvouměsíční lhůty proto, že se odvolatel řídil nesprávným poučením soudu o dovolání. Neobsahuje-li rozhodnutí poučení o dovolání, o lhůtě k dovolání nebo o soudu, u něhož se podává, nebo obsahuje-li nesprávné poučení o tom, že dovolání není přípustné, lze podat dovolání do čtyř měsíců od doručení.*

[48] *Ustanovení § 240 odst. 3 o. s. ř. nelze v řízení o kasační stížnosti užít tak, že by byla mechanicky převzata délka lhůty v něm uvedená. Je třeba vzít v úvahu rozdílnou délku lhůt, kterou soudní procesní předpisy stanoví pro podání kasační stížnosti a dovolání, a citované ustanovení § 240 odst. 3 o. s. ř. lze aplikovat v kasačním řízení poměrem, v jakém zvláštní lhůta pro podání dovolání v něm uvedená prodlužuje obecnou lhůtu k podání dovolání. Občanský soudní řád pro podání dovolání stanoví lhůtu dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu (§ 240 odst. 1). Lhůta stanovená v § 240 odst. 3 o. s. ř. prodlužuje při vadném poučení lhůtu k podání dovolání dvojnásobně. V témže poměru k obecné délce lhůty k podání kasační stížnosti je proto třeba aplikovat § 240 odst. 3 o. s. ř. na lhůtu k podání kasační stížnosti v případě vadného poučení; jestliže tedy soudní řád správní stanoví k podání kasační stížnosti lhůtu dvoutýdenní (§ 106 odst. 2), v důsledku vadného poučení je třeba za včasnou považovat takovou kasační stížnost, která je podána ve lhůtě čtyř týdnů po doručení rozhodnutí."*

[49] Z uvedeného judikátu vycházel Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 21. 11. 2008, č. j. 4 As 36/2008 - 59, v němž dovodil, že pokud občanský soudní řád pro podání dovolání stanoví lhůtu dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu a lhůta stanovená v jeho § 240 odst. 3 prodlužuje při vadném poučení soudu lhůtu k podání dovolání dvojnásobně, pak ve stejném poměru k obecné délce lhůty k podání kasační stížnosti je třeba aplikovat § 240 odst. 3 i ve vztahu ke lhůtě pro podání kasační stížnosti v případě vadného poučení. Jestliže tedy § 106 odst. 2 s. ř. s. stanoví k podání kasační stížnosti lhůtu dvoutýdenní, pak v důsledku vadného poučení je třeba za včasnou považovat takovou kasační stížnost, která je podána ve lhůtě čtyř týdnů po doručení rozhodnutí krajského soudu.

V. Důvody postoupení věci rozšířenému senátu

[50] Stěžovateli zmíněná ustanovení § 204 odst. 2, § 240 odst. 3 občanského soudního řádu a § 83 odst. 2 správního řádu upravují speciální lhůtu při vadném poučení o příslušném opravném prostředku. Rovněž i podle § 110 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení o odvolání jej lze oproti obecné třicetidenní lhůtě podat nejpozději do tří měsíců ode dne doručení rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje. Z těchto několika procesních předpisů lze tedy dovodit, že právní řád ve své celistvosti vyžaduje existenci prodloužené lhůty pro podání opravného prostředku proti rozhodnutí orgánu veřejné moci v případech vadného poučení o něm.

[51] Za této situace lze konstatovat, že absence speciální lhůty pro podání kasační stížnosti při chybějícím, neúplném nebo nesprávném poučení v písemném vyhotovení rozhodnutí krajského soudu představuje neúplnost soudního řádu správního, kterou zákonodárce ve skutečnosti nezamýšlel a která by neexistovala při jeho důslednosti. Nic totiž nenasvědčuje tomu, že zákon prodlouženou lhůtu pro podání kasační stížnosti při vadném poučení neupravil záměrně. V důvodové zprávě k soudnímu řádu správnímu není v tomto směru obsažena žádná zmínka (srov. sněmovní tisk č. 1080/0, III. volební období Poslanecké sněmovny, www.psp.cz). Dále zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze podle § 106 odst. 2 věty poslední s. ř. s. prominout, takže zde neexistuje žádný institut, který by mohl speciální lhůtu pro podání tohoto opravného prostředku při chybném poučení efektivně nahradit. Proti úmyslné absenci speciální lhůty pro podání kasační stížnosti při chybném poučení nesvědčí ani dvoufázovost spočívající v možnosti jejího blanketního podání do dvou týdnů po doručení rozhodnutí krajského soudu a uvedení stížnostních bodů až v doplnění podaném ve lhůtě jednoho měsíce od doručení výzvy soudu (§ 106 odst. 2 věta první, odst. 3 věta první s. ř. s.). Jestliže totiž písemné vyhotovení rozhodnutí krajského soudu neobsahuje žádnou zmínku o možnosti podání kasační stížnosti, nelze vyloučit, že kvůli tomuto nesprávnému poučení nestihne žalobce podat kasační stížnost v obecné lhůtě ani blanketně.

[52] S ohledem na tyto skutečnosti je možné podle názoru předkládajícího senátu souhlasit s dosavadní judikaturou, že neexistence lhůty pro podání kasační stížnosti v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení v rozhodnutí krajského soudu představuje mezeru v soudním řádu správním, která brání posuzovat včasnost kasační stížnosti podle doslovného výkladu jeho § 106 odst. 2 (k pojmu mezery v zákoně srov. kupř. F. Melzer: Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace, 2. vydání, C. H. BECK, Praha 2011, str. 222 a násl.).

[53] Předkládající senát se však nemůže ztotožnit se způsobem, jakým dosavadní judikatura tuto mezeru v zákoně vyplnila.

[54] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 1 As 25/2005 - 73, jakož i rozsudku téhož soudu ze dne 21. 11. 2008, č. j. 4 As 36/2008 - 59, se totiž lhůta pro podání kasační stížnosti při vadném poučení stanoví tak, že se obecná dvoutýdenní lhůta stanovená v § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. vynásobí koeficientem, který odpovídá poměru mezi lhůtami stanovenými v občanském soudním řádu pro podání dovolání při chybném poučení a pro podání dovolání při správném poučení.

[55] Takový postup je však metodologicky nesprávný. Při využití analogie zákona (analogia legis) se totiž na skutkovou podstatu zákonem neřešenou aplikuje právní norma, která je obdobná se skutkovou podstatou co nejpodobnější. Znění § 240 občanského soudního řádu však neobsahuje právní normu, podle níž by se lhůta pro podání dovolání při nesprávném poučení prodlužovala o určitý násobek běžné lhůty. První odstavec uvedeného ustanovení upravuje obecnou lhůtu pro podání dovolání v délce dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu a odstavec třetí věty druhého stanoví, že neobsahuje-li rozhodnutí poučení o dovolání, o lhůtě k dovolání nebo o soudu, u něhož se podává, nebo obsahuje-li nesprávné poučení o tom, že dovolání není

přípustné, lze podat dovolání do tří měsíců od doručení. Za analogického užití § 240 odst. 3 věty druhé občanského soudního řádu lze tak stanovit lhůtu pro podání kasační stížnosti při vadném poučení pouze v délce tří měsíců od doručení rozhodnutí krajského soudu.

[56] Závěr dosavadní judikatury o lhůtě pro podání kasační stížnosti při chybném poučení nelze dovodit ani za pomoci analogie práva (analogia iuris), při níž se připouští použití obecných principů, na nichž určitý právní systém spočívá. Ze shora uvedených ustanovení procesních předpisů totiž nikterak nevyplývá, že by se lhůta pro podání opravného prostředku při vadném poučení prodlužovala o vždy stejný násobek běžné lhůty. Naopak, poměr mezi běžnou a speciální lhůtou je u každého opravného prostředku jiný. U odvolání podle občanského soudního řádu a správního řádu činí přibližně šestinásobek, u odvolání podle daňového řádu činí zhruba třínásobek a u dovolání podle občanského soudního řádu činila dříve dvojnásobek a v současnosti jeden a půl násobek, jak bude dále zmíněno. U všech těchto opravných prostředků je však stanovena tříměsíční, případně devadesátidenní, lhůta pro jejich podání při vadném poučení, a to bez ohledu na různě stanovenou lhůtu obecnou. Rovněž použití analogie práva tedy vede k závěru, že lhůta pro podání kasační stížnosti při chybném poučení činí tři měsíce od doručení rozhodnutí krajského soudu.

[57] Neudržitelnost dosavadní judikatury je zřejmá i z toho, že podle ní činí v současnosti lhůta pro podání kasační stížnosti při vadném poučení pouhé tři týdny, neboť zákonem č. 404/2012 Sb., byl novelizován § 240 odst. 3 občanského soudního řádu tak, že s účinností od 1. 1. 2013 došlo ke zkrácení lhůty pro podání dovolání při vadném poučení ze čtyř měsíců na tři měsíce, v důsledku čehož činí poměr mezi lhůtami pro podání dovolání při chybném a správném poučení jen jeden a půl násobek. Třítýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti při vadném poučení však nepředstavuje žádný významný rozdíl oproti běžné dvoutýdenní lhůtě, takže takto stanovená speciální lhůta téměř postrádá smyslu.

[58] Podle názoru předkládajícího senátu tedy činí délka lhůty pro podání kasační stížnosti v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení o tomto opravném prostředku v písemném vyhotovení rozhodnutí krajského soudu tři měsíce od jeho doručení.

[59] Předkládající senát si je vědom skutečnosti, že tento závěr vede oproti dosavadní judikatuře k ještě většímu narušení principu právní jistoty. Rovněž vytváří určitý prostor pro účelový postup u těch účastníků řízení, kteří i přes chybné poučení vědí o možnosti kasační stížnosti a o běžné lhůtě pro její podání. Takovou vědomost měli nepochybně v nyní projednávané věci i stěžovatelé, kteří podali původní kasační stížnost v dvoutýdenní lhůtě po doručení rozsudku krajského soudu.

[60] Nicméně posuzování včasnosti opravného prostředku nemůže být výrazem individuální spravedlnosti, nýbrž musí vycházet z obecného pravidla aplikovatelného na všechny případy. Navíc u řady z nich by dosavadní judikatura vedoucí k závěru o toliko třítýdenní lhůtě pro podání kasační stížnosti v případech vadného poučení vedla k porušení ústavně zaručeného práva na přístup k soudu. V případě osob, které podaly žalobu proti rozhodnutí správního orgánu kupříkladu ve věcech sociálního zabezpečení, mezinárodní ochrany či pobytu cizinců a v řízení před krajským soudem nebyly právně zastoupeny, totiž v důsledku absence či nesprávnosti poučení obsaženého v písemném vyhotovení rozhodnutí krajského soudu hrozí reálné nebezpečí, že nabudou přesvědčení o nepřípustnosti opravných prostředků a v důsledku toho podají kasační stížnost až po uplynutí krátké třítýdenní lhůty vymezené v dosavadní judikatuře.

[61] V projednávané věci byl napadený rozsudek krajského soudu, který obsahoval nesprávné poučení o opravném prostředku, doručen stěžovatelům dne 24. 10. 2013 a ti proti němu podali opětovnou kasační stížnost dne 21. 11. 2013, tedy přesně čtyři týdny po doručení rozhodnutí. V případě doslovného výkladu ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. a při použití dosavadní judikatury

by musel předkládající senát učinit závěr o opožděnosti kasační stížnosti, neboť ta by byla podána po uplynutí běžné dvoutýdenní lhůty či mírně prodloužené třítýdenní lhůty. Naopak v případě správnosti názoru předkládajícího senátu o tříměsíční lhůtě pro podání kasační stížnosti při vadném poučení by byla kasační stížnost stěžovatelů podána včas. Stanovení lhůty pro podání kasační stížnosti při chybném poučení je tedy pro rozhodnutí v dané věci nezbytné. Proto čtvrtý senát podle § 17 odst. 1 s. ř. s. postupuje věc rozšířenému senátu s touto otázkou:

[62] Jaká je délka lhůty pro podání kasační stížnosti v případech chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení o opravném prostředku uvedeného v písemném vyhotovení rozhodnutí krajského soudu?

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude o věci rozhodovat ve složení JUDr. Josef Baxa, JUDr. Zdeněk Kühn, JUDr. Jan Passer, JUDr. Barbara Pořízková, JUDr. Petr Průcha, JUDr. Karel Šimka a JUDr. Jaroslav Vlašín.
Účastníci řízení mohou namítnout podjatost těchto soudců do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení (§ 8 odst. 1, odst. 5 s. ř. s.).
Ve stejné lhůtě se dále mohou účastníci řízení vyjádřit k otázce předložené rozšířenému senátu.

V Brně dne 27. února 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu